

ROZPRAVY

LIST KŘESŤANSKO-DEMOKRATICKÉHO Hnutí V EXILU

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien tchèque en exil.

Redacteur en chef: S. GHELFAND, 47, rue Brichaut, Bruxelles.

Imprimerie: Cologne, Allemagne, 54-58, Hansemann Str.

Spisovná zpráva – 1957 – Août-Septembre

Ročník V. číslo 2.

OBSAH :

Koexistencialisté a K. O. existence

Ne nazpět, nýbrž vpřed

Hoře z rozumu

Poznámky-citáty-komentáře

Koexistencialisté

S. GHELFAND

Moito: 'Koexistence Sovětské republiky s kapitalistickými státy je navždy nemožná. Na konec vítězství v celém světě buď Sověty nebo kapitalismus.' (V. J. Lenin, Sebrané spisy, ruské vydání, svazek 24. str. 122.)

Stoupenci „mírového společenství“ se Sověty jsou vytrvalí a neúnavní. Chytají se každé záminky a s věčně růžovým optimismem komentují události za Železnou oponou. V době, kdy píšeme tyto řádky, je soudruh Nikita Chruščev vítězem, soudruh Bulganin se jaksí necítí docela ve své kůži, soudruh Žukov přihrává Nikitovi, a soudruzi Molotov s Kaganovičem a Malenkovem jsou rádi, že ještě dýchají. Je však možné, že až tyto řádky bude číst čtenář, bude naopak „odstaven“ soudruh Nikita a Žukov bude přihrávat někomu jinému, anebo také, že za nového Stalina bude prohlášen třeba starý čekista Serov. V Sovětech je totiž všechno možné, jenom ne změna hnusného komunistického režimu.

Již Macchiavelli učil, že kdo chce být diktátorem, musí zabít Bruta a všechny jeho syny, jinak brzy ztratí vládu. Boj o moc je v sovětských poměrech nevyhnutelný. „Kolektivní diktatura“ je nesmysl a tento boj o moc jednou skončí vítězstvím Stalina Druhého. Avšak všichni, Chruščev i Žukov, Molotov i Kaganovič, Politbyro i Nejvyšší sovět, jsou vinni krvavými zvěrstvy v Maďarsku. Všichni bez výjimky jsou vinni tím, že sovětské hospodářství spočívá na otročské práci. Všichni bez výjimky jsou vinni tím, že Sověty připravují válku proti svobodnému světu.

„Koexistencialistům“ je však všechno jedno. Slibují Západu obchodní výhody a zvýšení materiálního blahobytu. Neříkají však, že každý obráběcí

stroj, který Západ pošle do Ruska, zvyšuje sovětský vojenský potenciál. Dovolávají se také křesťanské morálky, ačkoli křesťanská morálka odmítá koexistenci se zlem. Dokonce ujišťují, že se komunistické státy „vyvíjejí“ a „demokratisují“, ale nechtějí vidět, že právě komunistický režim je nehybný, ztmulý, zkamenělý, a že se prostě nikam nemůže „vyvíjeti“, leda k válce nebo k revoluci.

Koexistencialisté však slyší růsti trávu. Jeden jediný úsměv Nikity Chruščeva má pro ně větší význam, než padesát tisíc maďarských otroků, které Kádár prodal do sibiřských koncentráků. Nevšímají si ani toho, že po každém vlídném úsměvu na adresu Západu připomínají Nikitové sovětským posluchačům, že sovětský režim pevně spočívá na Leninově odkazu, a že Stalin sice činil chyby, ale v názorech na „kapitalistický“ svět jsou oni, Nikitové, všichni stalinci. Nikitové tudíž nehodlají zrušit ani písmenko z odkazu leninismu-stalinismu. Podívejme se tedy na hlavní heslo tohoto „odkazu“: **‘Vítězný proletariát, poté co byl vyvlastnil kapitalisty a organizoval socialistickou výrobu ve své zemi, obrátí se pak proti ostatnímu kapitalistickému světu, přitáhne k sobě utlačované třídy jiných zemí, rozdmýchá v nich revoluci proti kapitalismu, a v případě potřeby vystoupí i vojensky proti vykořisťovatelským třídám a jejich státům.’** (Lenin, „Sebrané spisy“, svazek 18., strana 232–233.)

Nechť koexistencialisté uvedou aspoň jeden případ, že by některý sovětský Nikita these veřejně odmítl tuto Leninovu heslo. Budou mamě hledat, neboť tato these je základ marxistické víry každého kompartajníka. Proto také ujišťoval soudruh Chruščev po svém návratu ze Ženevy, kde si vyměňoval úsměvy s prezidentem Eisenhowerem, že v poměru vůči „kapitalistům“ jsou všichni komunisté „dobrymi stalinci“. Měl zajisté na mysli Stalinovu heslo: **‘Co jiného je Sovětský svaz než base světové revoluce?’** („Otázky leninismu“, ruské vydání, str.140.)

Po skončení občanské války v Rusku r.1920 ovládali bolševici 150 milionů obyvatelů. Dnes drží Kreml ve svých spárech jednu miliardu lidí, tedy polovinu obyvatelů zeměkoule. Cílem komunistů je ovládnouti také druhou, ještě svobodnou miliardu lidí.

To je tedy ta „koexistence“, kterou hlásá Moskva, za pochvalného vytí socáků, levých katolíků a agrárních kolaborantů. Tato koexistence je ovšem výhodná pro Sověty a jejich světovládné cíle. Bolševici doufají tak obdržeti strategické kovy, stroje a motory, a hlavně uspatí západní svět, aby pak naň mohly udeřiti náhlou, zdrcující ránou. Ano, pro Sověty „koexistence“ je skutečná existence. Avšak pro Západ už nezbyvá než – K. O.

„Co by se stalo, kdyby se Komunistická strana USA obrátila s prosbou o pomoc ke Komunistické straně sovětské? Myslím, že by tato poskytla americkým komunistům všemožnou pomoc.“ (J. V. Stalin, „Otázky leninismu“, 10. ruské vydání, str.191.)

Ne nazpět, nýbrž vpřed

Náš dlouhý exil je exilem tvořivým, protože se nebojí porážeti úřední modly. Také čs. ustava z r. 1920 se stala, nebo správněji byla učiněna modlou, a sáhnouti na ni je jaksi „úředně zakázáno“. Je dosti mnoho uprchlíků, kteří si myslí, že se obnovení svobodného života v osvobozené vlasti skutečnou cestou návratu k čs. ústavě z r. 1920. Myslí si patně, že musíme kráčet zpět ke svobodě. Avšak náš názor je, že musíme jítu vpřed ke svobodě. Ponechme Peroutkům a marxofašistům, aby začínali tam, kde se kdysi zastavili: nemáme úctu ke „kontinuitě“ a kontinuitníkům, a nejsme ani ochotni plaziti se po kolenou před ústavní modlou, urobenou normativními „pokrokáři“.

Čs. ustava z r. 1920 spočívá na ustanovení, že veškerá moc ve státě pochází z lidu. Tento filosofický a sociologický nesmysl se stal basí pro porušování základních lidských práv po r. 1945 a pak po r. 1948 až dodnes. „Lid si to přeje, lid to chce, lid to žádá“, to byla alfa a omega státnické moudrosti našich vedoucích politiků.

Již slyším námitku: Jste demokrat? Ano? Pak ale musíte přiznat, že v demokracii je to suverenní lid, který si dává zákony a to prostřednictvím svých zástupců nebo přímo. Je tedy docela přirozené, že čs. státní ustava z r. 1920 zdůrazňuje význam svrchovaného čs. lidu a stanoví, že je zdrojem moci ve státě.

Odpovídám: To všechno je pravda. Avšak je nepravda, že lid je zdrojem veškeré státní moci. A v tom právě je rozdíl mezi neskutečnou, formální demokracií a demokracií skutečnou, založenou na věčných a neporušitelných základech křesťanské mravnosti.

Po osvobození naší vlasti vyvstane zajisté problém hospodářské obnovy státu. „Primum vivere, deinde philosophare.“ Lidé musí především jísti a pít, oblékati se a jezdit do práce. A teď si představte, že by se slavný parlament, zvolený v přímých, tajných atd. volbách a třeba i za mezinárodní kontroly, usnesl, že vzhledem k nutnosti rychlé hospodářské obnovy zůstávají v platnosti koncentrační tábory, ale že místo dosavadních otroků budou otročit jiní. Takový zákon by byl v dokonalém souladu s ustanovením čs. ústavy z r. 1920, že lid je zdrojem veškeré moci ve státě.

Avšak žádný „lid“ nemůže být nositelem absolutní moci, neboť nemá moci pozměnit lidskou přirozenost a přirozený zákon. Přirozená, nebo jak nyní říkají právní filosofové, základní lidská práva musí být imunní před rušivým zásahem státní moci. Žádný parlament ve světě nesmí odhlasovati zákon porušující přirozená práva člověka. Porušuje-li stát tato práva, pak přestává být právním státem a stává se „pelechem lupičů“, jak praví sv. Augustin v knize „Město Boží“. Vzpomeňme si jen na léta 1945–48, kdy desítky tisíců čs. občanů byly zbaveny svobody a oloupeny o majetek, protože byly antikomunisty. Kdy statisíce občanů byly týrány, oloupeny a vyhnány, na základě nemravné a nekřesťanské zásady „kolektivní viny“ Němců a Maďarů. Kdy nikdo ve státě si nebyl jist zítřejším dnem, zda ještě bude na svobodě a nebo bude zavržen. Nebyl to „svrchovaný lid“, který páchal všechny tyto zločiny. Zločinci byli ti, kdo „lid“ oficiálně zastupovali. Než jádro otázky není v tom, že oni zástupcové lidu nebyli svobodně zvoleni.

ni a že byl tehdy povolen jen určitý počet politických stran, nebo že dnes mohou voliči voliti jen jednu komunistickou kandidátku. Jádrem problému je v tom, že ani ten nejdemokratičtější parlament, vzešlý z nejsvobodnějších voleb, nemá práva páchat zločiny proti lidskosti a přirozenému zákonu.

Nemá proto ani „suverenní lid“ neomezenou právní moc, a these čs. státní ústavy, z r. 1920, že lid je zdrojem veškeré moci ve státě, není než právní zmetek, nesoucí počet bezduchého amatérství normativní „theorie“ práva. Až nadejde doba osvobození, dáme si pak novou státní ústavu, lepší a rozumnější.

TISKOVÉ PŘÍSPĚVKY ZASÍLEJTE NA ADRESU VYDAVATELE

„Marxismus-leninismus pokládá národnostní a koloniální otázku za nedělitelnou složku světové proletářské revoluce.“ – (Stalin, „Otázky leninismu“, str. 172.)

. . .

„Tam, kde jde o boj proti kapitalistickému světu, jsem vždy dobrým stalincem.“ – (NIKITA CHRUŠČEV)

Hoře z rozumu

V čís. 7/8. „Nového života“ byla uveřejněna stať pana Aloise Rozehnalova „Automatisace“. Je to dosti svědomitá kompilace informativního rázu. Pozastavili jsme se však s podivem nad odstavcem, kde p. Alois Rozehnal cituje Francois Mauriac-a:

„Nemělo by nám nahánět strach, co dělá Sovětský svaz od Spojených států amerických, nýbrž naopak to, co je jim společné. Jejich protiklady ideologické jsou snad méně strašné než jejich shoda, týkající se stupnice lidských hodnot. Tyto technokracie, které jsou zdánlivě protichůdné, táhnou lidstvo směrem téhož odlidštění. Člověk, s kterým se nakládá pouze jako s prostředkem, a ne jako s cílem, je však nezbytnou podmínkou obou těchto kultur, které se utkávají.“

Pan Rozehnal zřejmě souhlasí s těmito slovy („tento společný znak technologie děsí v Evropě i tak vynikající duchy jako je Francois Mauriac“), a veledůstojná redakce „No-

vého života“ patmě též souhlasí, jelikož nepřipojuje k tomu žádný komentář. Než redakční komentář by zde byl velmi na místě, neboť tu jde o zákeřné propašování „pokrokových“ idejí francouzských „katolických intelektuálů“ levého ražení do náboženského časopisu.

Francois Mauriac je člen Francouzské akademie („nesmrtelný“) a je známý spisovatel. Tím však také končí jeho kompetence a míra velikosti jeho ducha. Prokázal sice francouzské kultuře značné služby v oboru vytříbení franštiny, avšak zlo, které napáchal ve francouzském duchovním životě, je mnohem větší, než jeho stylistické zásluhy. Je to ideolog „levého katolicismu“, „kněží dělníků“, politiky koexistence s komunisty a s komunismem, falešný prorok a pravý „katolický rosbíf“ – rosbíf je totiž také na povrchu černý, ale uvnitř červený.

Nejí to poprvé, co vynikající spi-

sovatel vyniká také malostí svého ducha a nedovede nebo nechce rozeznávat dobro od zla. Rus Maxim Gorki byl spisovatel daleko většího kalibru než Francois Mauriac, přesto však horlil pro nutnost uskutečnění sovětského „socialistického pokusu“. Neviděl nebo nechtěl vidět a pochopit, že pokusnými zvířaty byli v Rusku lidé, a že v té době za oběť „socialistického pokusu“ padlo již na 60 milionů lidských životů. Francouz Mauriac není tak otevřeně bezohledný jako jeho ruský vzor, a dovede obratně upléstí myšlenkovou síť na polapení intelektuálních návků. Nechtě čtenář posoudí sám:

„Nemělo by nám nahánět strach, co dělí Sovětský svaz od Spojených států amerických, nýbrž naopak to, co je jim společné“. Všimněte si dobře této věty. To, co dělí Sovětský svaz od USA, je podle Mauriac-a jen maličkost a samé maličkosti a nestojí to ani za bližší vysvětlení. Avšak v Americe není otrocká práce, kdežto v Rusku ano. 20 milionů otroků tam pracuje v koncentracích pod dohledem ozbrojených dozorců. To je v Americe neznámé. Když se americký dělník opozdí do práce, pan mistr mu vynadá, případně mu strhne hodinu nebo dvě z výplaty a o věci se více nemluví. Když se však dělník v Rusku opozdí o 20 minut, je souzen tribunálem a riskuje několik let nucené práce v koncentráku. Tedy to, co dělí Sověty od USA, je přece jen významné. My, t. j. svobodný svět, se děsíme právě toho, aby se náš život neposověštil. Bojíme se otroctví těla i ducha, bojíme se komunistické rozpínavosti, děsíme se komunistice svobodného světa. Pan rosbíf Mauriac a jeho žák, pan rosbíf Rozehnal, se toho neděsí.

Čtème však dále: *„Jejich protiklady ideologické jsou snad méně strašné než jejich shoda, týkající se stupnice lidských hodnot.“* Již jsme po-

dotknuli, že Fr. Mauriac to umí moc šikovně. Zamotal několik různorodých zjevů do jednoho myšlenkového chuchvalce a opeřil tento galiratiáš stylistickým nadvýkonem. Co je stupnice lidských hodnot? Co je křesťanská stupnice hodnot? Křesťanská stupnice lidských hodnot spojuje jedním řetězem svět přirozený s nadpřirozeným. Člověk má právo na svobodu i na hmotný blahobyt, na rodinný život i na sociální spravedlnost, protože je dítko Boží a je povolán k nadpřirozenému životu duše. Kde a jak porušuje USA křesťanskou stupnici hodnot? Je tam ovšem rasová segregace v některých státech, můžeme se pozastavit nad přemrštěnou touhou mnohých Američanů po materiálním pohodlí, po větším a dražším autu a po nejnovějším televizním přijímači. Ale to všechno nejsou než zjevy přechodné a nezasahující do vnitřní podstaty amerického člověka. Nabídněte Američanovi ještě větší blahobyt a třeba dvě další auta, ale za cenu ztráty politických svobod, a uvidíte, co vám odpoví. Automatizace nikterak neohrožuje americkou svobodu a duchovní život. Dnes pracuje průměrný Američan asi 40 hodin týdně, za několik roků bude pracovat snad jen 16 i méně hodin, při stejné nebo větší výkonnosti práce. Američan si nemusí lámat hlavu nad problémem „vlády robotů“. Problém pro něho je spíše, jak využije svého volného času. Tu je obrovské pole pro duchovní působení Církve, působení, kterému se v USA nekladou žádné překážky. Ale v Sovětech?

Tvrzení Mauriac-ovo o „shodě stupnice lidských hodnot“ v USA a v SSSR je zákeřnost. Ba – chceme-li věci nazývat jejich jmény – je to levičácká šmokovina. Sovětská „stupnice lidských hodnot“ úředně vylučuje Boha a nadpřirozený život duše. Člověk je tam pouhá výrobní jednotka – „člověk se liší od zvířete podstatně tím, že si sám vyrábí výrobní pro-

středky“, učí Karel Marx. Automatizace v Sovětech nemá proto jiného účele, než splnění pětiletého plánu v době kratší pěti let. Otroci v koncentračních táborech budou pak snad dostávat více polévky ze slanečků a více kaše, ale zůstanou otroky, neboť zrušení otroctví by přivodilo okamžité shroucení celého socialistického hospodářství. Duchovní život? I o tento je pečlivě postaráno: NKVD, prodejní spisovatelé, Komsomol, Svaz bezbožníků. Tážeme se: jak mohl „tak vynikající duch“ – podle mínění p. Rozehnal – propůjčiti své „nesmrtelné“ pero k tak nesmyslným tvrzením o „shodě, týkající se stupnice lidských hodnot“

Sovětského svazu a USA? Co je to, intelektuálské hoře z rozumu, anebo prostě zrada vzdělance?

Stat p. Aloise Rozehnal se objevila v „Novém životě“ patně redakčním nedopáčením. Obáváme se však, že mnozí čtenáři budou v tom spatřovati symptom, tím spíše, že se kruh spolupracovníků „NŽ“ – soudíme-li podle tohoto čísla – nápadně rozšířil o příslušníky marxofašistické lidovecké partaje. Proč si veledůstojná redakce „Nového života“ nevezme raději za vzor slovenské „Hlasy z Ríma“, časopis opravdu vysoké náboženské a naukové úrovně?

POZNÁMKY • CITÁTY • KOMENTÁŘE

„Král Hussein vyhrál sám proti mezinárodnímu komunismu a jeho arabským spojencům a sestavil novou vládu. Nelze tyto události srovnávat s únorem 1948 v ČSR bez smutku v srdci a bez hanby v duši. Jak jinak by se věci vyvíjely, kdyby namísto zbabělého Beneše stál v čele státu člověk s odvahou mladého jordánského krále... A o co snadnější byly posice Beneše, Ripky, Stránského a jiných! Na rozdíl od Jordánska národ stál proti komunismu, kdežto Hussein se na své nevědomé podané nemohl spoléhati.“ (A. Bata, „Křesťanská demokracie“, květen-cerven 1957.)

„Ať jsou politické názory jakékoli, nikdy nemají svést lidi k tomu, aby přestali být lidmi. Nezval, který sám o sobě tvrdí, že je bezohledný, přestal však být člověkem... Pro-

klet je, proklet národem, který pomáhal spoutat a který kdysi rád naslouchal kaskádám jeho překypující obraznosti... Nezval zradil přátelství, Nezval zradil lidskost, Nezval zradil vznešenost, jež je příkazem básníků, Nezval oslněn penězi, jež se mu valily, zradil i ty, kteří ho takto povýšili, a založil si život naboba...“ Tak píše „Bohemia“ (č. 70/71) v článku „Konečně svědomí?“ Těžký je ovšem život člověka, který zradil dar Ducha sv. a zaprodal se komunistickému ďáblu. Vzpomeňme si na tragiku osudů Majakovského, Jesenina, Kuprina, Gorkého, Alexeje Tolstého, Alexandra Bloka, našeho Halasa. „Co je platné člověku, i když celý svět získá...“

„O senátorovi McCarthym a jeho náhlém skonu je možno říci v krátkosti toto: byl to statečný a ne-

smlouvavý bojovník, který padl na bojišti – v aréně amerického senátu – byv uštván k smrti těmi, kdo ho nenáviděli. Byl to člověk, který položil život za ideu, za svoji zemi, za svůj národ, za svobodu lidské společnosti, v boji proti rudé totalitě. Význam jeho boje ocení budoucí historie, která ho nepochybně postaví po bok slavného Lincolna, bojovníka proti otroctví. Senátor McCarthy bojoval proti modernímu otroctví...“ („Křesťanská demokracie“, N. York.)

„V časopise sudetských Němců 'Volksbote' (13. 7. 1957) byl uveřejněn velký článek o Dr. Karlu Kramářovi u příležitosti 20. výročí jeho smrti. „V pohledu nazpět můžeme dnes vyslovit názor, že málo bylo českých politiků, kteří tak čistě a hluboce prožívali národní myšlenku, jako Dr. Karel Kramář... Na konci r. 1935, Kramář, tehdy již sedmdesátiletý muž, podnikl pokus, aby zabránil volbě Edvarda Beneše prezidentem republiky, což pokládal za národní katastrofu... Kramář však neuspěl a Beneš dosáhl svého vrcholného cíle. Ještě jednou objevil se starý pán v čs. parlamentě. Zřízení ho téměř nesl na tribunu. Pak se ujal slova, v sedě, „s dovolením pana předsedy“, dýchaje těžce a hlas jeho byl hluboký a zlomený – byl to nezapomenutelný obraz. Všichni benešovci opustili zasedací síň, lidem jako Ripka, Klofáč, Franke, Zemínová, Drtina, nemohl již Kramář nic říci. Varoval tehdy před spojeństwím se Sověty. Varoval před sympatiemi vůči bolševismu. Varoval před zradou evropského duchovního dědictví, jehož spoludědicem a správcem je také český národ...“

„...A to je obraz, který si musí o Karlu Kramářovi učiniti také sudet. Němec: obraz národního odpůrce – avšak odpůrce, jenž ještě věděl, co je slušnost a důstojnost, čest a svoboda, lidskost a právo, a který se

nebál ani smrti z rukou kata. Až se český národ zase povznese z otroctví, které bylo zaviněno Benešem – což je také největším přáním sudet. Němců – bude to jistě jen v duchu Karla Kramáře. Nikdo pak neopodře svou pomoc v tomto díle.“ (Tento článek je z pera dra. Kurta Rabla.)

Dne 5. června t. r. uplynulo deset roků od historického dne, kdy gen. Marshall, tehdy americký ministr zahraničí, prohlásil v kruhu bývalých posluchačů Harwardské university, že Evropa obdrží od USA pomoc, aby neklesla do anarchie a nestala se obětí rozvrátěných živelů. Situace evropských států byla v té době bezútesná. Francie byla na pokraji finančního zhroutení, taktéž Itálie. Tyto země nemohly platit ani nejnужnější dovoz a jejich výroba byla zaškrcena, protože chyběly suroviny, chyběly stroje, dopravní prostředky, motory – všechno bylo spotřebováno a opotřebováno dlouhou válkou. V těchto zemích panovala bída, mnohé továrny nepracovaly, obyvatelstvo trpělo nedostatkem a podvýživou. Americký kongres odhlasoval Marshallův návrh a tento nabyl moci práva 3. dubna 1948. Avšak americká pomoc Evropě začala již dříve než byl Marshallův plán uzákoněn. Původně měl býti v platnosti až do června 1953. Avšak jeho úspěch převyšil všechna očekávání, a působení Marshallova plánu přestalo prakticky už v r. 1952.

Porovnáme-li životní úroveň v evropských zemích před 10 lety s dnešní, vidíme obrovský rozdíl. Je to jako ozářený den po černé noci. Evropská situace by mohla být ještě lepší, kdyby vlády některých států nepromármovaly hříšně americkou pomoc a netrvaly stupidně na socialisačních metodách svého hospodářství.

Tedy dnes po deseti letech můžeme s jistotou říci, že Marshallův plán

zachránil Evropu před komunistickým morem. Zachránil ovšem jen ty země, které se chtěly zachrániti, a k'ě vlády nebyly tělem duší zaprodány sovětským otrokářům. Čs. vláda z počátku jednomyslně přijala pozvání k účasti na Marshallově plánu, ale za pár dní odmítla svou účast – rovněž jednomyslně. Stačilo, když se kremelský báťuška s dlouhými kníry zamračil a pohrozil, že už nás nebude mít tak rád, jako dříve, a celá slavná vláda Protinárodní fronty pocítila koliky břišní a mozkové. Gottwald a Zenkl, Ripka i Šrámek, Stránský i Majer, všichni, komunisty začínaje a lidoveckými kolaboranty konče, se hadovitě svíjeli a ochraptělými hlasy dosvědčovali svou bezmeznou lásku ke komunistické Moskvě a svou nenávisť vůči Americe, která nám nabízela – pomocnou ruku ...

Není to vždy a není to často, že americká vláda jedná politicky moudře, předvídavě a rozhodně. Avšak Marshallův plán patří k nejskvělejšímu činům americké zahraniční politiky, vedle pomoci Řecku a Turecku a pomoci poraženému Německu, které je dnes nejsilnější hospodářskou baštou evropské svobody. Připomeneme-li k tomu ještě i berlínský „vzdušný most“ a rozhodnou intervenci v Korei, musíme pak přiznati, že bylo opravdovým štěstím pro Evropu a celý svobodný svět, že vše americké vlády stál tehdy Harry Truman ...

Vzpomínáme 10. výročí Marshallova plánu s vděčností a s pohnutím. S vděčností, protože záchrana svobodného světa je též zárukou osvobození naší porobené vlasti. S pohnutím, jelikož náš vlastní osud byl před 10 lety v našich rukou. Jenomže naše ruce byly tehdy spoutány hradními držiteli moci, a těm musíme poděko-

vati za všechno hoře a zlo, jež se rozlilo po našich vlastech. Tato podlá klika neujde spravedlivému soudu a bude musiti vydat počet ze svých zločinů, napáchaných na národě.

V noci ze 16. na 17. července 1918, tedy před 39 roky, byla zavražděna celá carská rodina, car, carevna, carevič Alexej a jeho čtyři sestry, Olga, Tatiana, Marie a Anastasie. Vyvrždění carské rodiny bylo nařízeno jekatěrinským sovětem na zřejmý rozkaz z Moskvy. Proč byla vyvržděna carská rodina? Dodnes to není bezpečně zjištěno. Car Mikuláš II. se zřekl trůnu za sebe a za careviče Alexeje již v březnu 1917 a neprojevoval nikdy přání po opětém nastoupení trůnu. Ostatně, ani protikomunistické „bílé“ hnutí nebylo nijak monarchické, a členům carského rodu byla dokonce zakázána účast v bílých vojskách. Ruské zákony o nástupnictví trůnu výslovně zabraňovaly ženám výkon carského úřadu (zákon cara Pavla Petroviče), nemožily tedy ani carevna Alexandra Fedorovna ani carské princezny býti „nebezpečny“ bolševikům. Proč tedy bestialní masakr 16.–17. července? Je tu možné jen jediné vysvětlení: byla to osobní pomsta Leninova. Když bylo Leninovi (Uljanovovi) 17 roků, zúčastnil se jeho starší bratr Alexandr Uljanov příprav k atentátu na cara Alexandra III., byl zatčen, odsouzen k smrti a popraven. Podle svědectví sestry V. I. Lenina, Jelizarové, přísahal tehdy mladý Uljanov, že za smrt bratrovu vyvrždí celý carský dům, bez rozdílu stáří a pohlaví. (Jak známo, kromě carské rodiny v Jekatěrínburgu, bylo zavražděno ještě 17 ruských velkoknížat, příslušníků carského rodu.)

‘Rozpravy’, časopis KDH v exilu. Ročník V., číslo 2., srpen-září 1957.

Adresa redakce a vydavatelstva:

S. GHELFAND, 47, rue Brichaut, Bruxelles, Belgium.